

**HET KRUISPUNT BIJ
CYPRESS CREEK**

Langs de Natchez-route

PAM HILLMAN

HET KRUISPUNT BIJ CYPRESS CREEK

Langs de Natchez-route

PAM HILLMAN

Roman

Vertaald door Gerda Bijzet

 de Parel

Uitgeverij de Parel – Doornenburg

Ik draag dit boek op aan mijn schoondochter Savannah.

Toen zij en mijn zoon verkering kregen, studeerde Savannah af als patiëntzorg-assistent en ging aan de slag in een verpleeghuis. Laat ik je één ding vertellen, ze was gemaakt voor deze baan en zowel de inwoners van het verpleeghuis als haar collega's waren dol op haar. Het was overduidelijk dat ze in de gezondheidszorg haar roeping had gevonden. Het duurde daarom ook niet lang voordat ze haar droom achternaging en besloot verpleegkundige te worden. Ze blonk als verpleegkundige net zozeer uit als ze had gedaan als patiëntzorgassistent. Als ze had gekund, had ze zij aan zij met Alanah en Lydia gestaan om de levens van zo veel mogelijk mensen in Cypress Creek te redden.

Savannah, ik ben er zo trots op dat jij mijn schoondochter bent.

1

NATCHEZ UNDER-THE-HILL AAN DE MISSISSIPPI AUGUSTUS 1792

Caleb O'Shea schrok wakker. De stilte suisde in zijn oren.

Hij zwaaide zijn benen over de rand van de kooi en schudde Reggie Caruthers wakker. 'Volgens mij zijn we er.'

Reggies enige reactie was een luide grom.

Caleb legde zijn hand op het voorhoofd van de jongen en voelde zijn klamme, warme hoofdhuid. 'Reggie, knul, heb je me gehoord?'

'O'Shea, ben jij dat?' Caruthers roerde zich even. Zijn al veel te lang niet meer gebruikte stem klonk zwak en krakerig.

'Aye. We zijn aangemeerd.'

'Waar?'

Caleb fronste zijn wenkbrauwen. De jongen was nog zieker dan hij dacht. Hij had hem al minstens twee keer verteld dat de kapitein had gezegd dat ze New Orleans naderden en zouden aanmeren bij een binnenhaven aan de Mississippi. 'Natchez.'

'Natchez?'

'Aye. Een waarheid als een koe. Je bent thuis, knul.'

'Ik moet van deze boot af zien te komen.' Caruthers kwam overeind en probeerde zijn benen over de rand van zijn kooi te krijgen. Zelfs in het vage licht van het geopende luik zag de landrot lijkbleek. 'Ik moet... moet naar Bloomfield.'

'Jij bent helemaal niet in staat om waar dan ook naartoe te gaan.'

Caruthers stond op en greep de rand van het bed boven hem beet. Hij reikte

naar zijn wambuis en zijn armen trilden hevig toen hij probeerde rechtop te blijven staan.

Caleb zat op de rand van zijn kooi en keek hem onderzoekend aan. Je kon veel over deze jongen zeggen, maar niet dat hij niet vastberaden was. Dat had hij al bewezen toen hij Caleb en zijn makkers een aantal maanden geleden had gered van een Brits koopvaardijship dat tijdens een hevige storm voor de Afrikaanse kust was gekapseisd.

Een dreunend geluid op de sporten van de scheepsladder deed Caleb opschrikken uit zijn mijmeringen. Tiberius, de lange, breedgeschouderde Moor die samen met hem de scheepsramp had overleefd, daalde af naar het ruim. In zijn hand hield hij een kom lauwe bouillon. Het zweet glom op zijn ebehoutkleurige voorhoofd en het vroege morgenlicht dat door het open luik scheen, deed de oorbel in zijn linkeroor glanzen. ‘Hoe maakt-ie het?’

‘Hij is helemaal doorgedraaid. Moet de koorts zijn.’

Caruthers verloor zijn grip op de bedrand en zwaaide opzij. Caleb kon zijn broze lichaam nog net op tijd opvangen voordat hij met een klap tegen het bed smakte. ‘Knul, waarom neem je niet een slokje bouillon en ga je daarna even liggen? Als je niet wilt dat de kapitein je aan de vissen voert, zul je toch echt wat meer kracht moeten opdoen.’

Caruthers duwde hem van zich af, het vuur gloeide in zijn fletse blauwe ogen – het was moeilijk te zeggen of dat nu door de koorts kwam of door zijn plotselinge woedeaanval. Met zijn vinger wees hij naar de ladder. ‘Of je het nu leuk vindt of niet, ik klim naar boven en zorg ervoor dat ik zo gauw mogelijk van dit schip af ben, al moet het kruipend. Acht maanden op zee. Acht maanden lang onwettige dienstplicht. Mijn familie denkt vast dat ik dood ben! Ik wil naar huis.’ Hij legde op al zijn lettergrepen evenveel nadruk.

‘Naar huis? Hoe dan? Je hebt me zelf verteld dat jouw huis minstens een week reizen bij Natchez vandaan ligt. Dat red je nooit.’

‘Ik ga toch.’ Gefrustreerd wierp Caruthers zijn wambuis in Calebs richting, die hem net op tijd wist te vangen. ‘Zorg dat ik van dit schip afkom. Je staat flink bij me in het krijt, gozer.’ Zijn blik schoot van Caleb naar Tiberius en weer terug. ‘Jullie allebei, trouwens.’

‘*Aye*. Dat valt niet te ontkennen. We zullen ervoor zorgen dat je bij die Bloomfield uitkomt. Maar daarna trekken we onze handen van je af.’ Caleb

zocht Tiberius donkere blik en gebaarde naar het dek. ‘Zoek Duf. We gaan aan land.’

‘Is deze vijzel naar wens, juffrouw?’

Alanah Adams rukte haar blik los van de vijzel en keek de apotheker aan.

Met een gevoel van spijt zette ze hem terug op de plank en pakte haar mand van de vloer, die vol zat met producten die ze in de diepe, donkere bossen rondom Cypress Creek niet had kunnen vinden. ‘Ja, heel erg, maar helaas kan ik hem niet betalen.’

Meneer Weaver woog de leren buidel in zijn handen en probeerde op een vaderlijke manier het gewicht ervan te schatten. ‘Dat durf ik te betwijfelen. U hebt hier nogal wat munten in zitten. En neem me niet kwalijk, maar u zou het ding goed kunnen gebruiken.’

De verleiding om de vijzel alsnog mee te nemen werd steeds groter. Toch schudde Alanah resoluut haar hoofd. ‘Nee bedankt, meneer Weaver. Ik ben bang dat ik het geld beter voor andere dingen kan gebruiken.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Heel zeker.’ Alanah hield haar hand op. ‘Zou u mij nu alstublieft willen betalen?’

‘Maar natuurlijk.’

De apotheker overhandigde haar de leren buidel. Alanah stak het geld veilig weg en liep naar de deur.

Hij volgde haar. ‘Vergeet niet dat ik de volgende keer best wat meer cypresolie en bloedwortel zou kunnen gebruiken.’

‘U weet best dat bloedwortel heel moeilijk te vinden is.’

‘Ik vertrouw op u, juffrouw.’ Meneer Weaver spreidde zijn armen en gebaarde naar zijn winkel vol geneeskrachtige kruiden. ‘Als er iemand is die het moet kunnen vinden, bent u het wel.’

Alanah bleef bij de deur staan. Haar hand rustte op de deurklink. ‘Ik zal mijn best doen, maar ik weet niet wanneer ik weer terug ben in Natchez.’

Ze had doodsangsten uitgestaan tijdens de reis. Haar oom zou woest zijn wanneer hij ontdekte dat ze er tegen zijn regels in toch tussenuit geglipt was. Maar ze had nu eenmaal meer flessen nodig, om nog maar te zwijgen over

mousseline voor het verband en alle overige levensmiddelen om de komende maanden door te komen. En meneer Weaver betaalde goed voor de kruiden die zij aan zijn winkel leverde.

De deur zwaaide open en Lydia tuurde naar binnen. Er verscheen een frons op haar voorhoofd. Toen ze de apotheker opmerkte, liet de vrouw met de koffiebruine huidskleur haar blik zakken om zo veel mogelijk respect te tonen. ‘We moeten gaan, juffrouw.’

‘Natuurlijk.’ Alanah wendde zich tot de apotheker en maakte een lichte buiging. ‘Goedendag, meneer.’

Toen ze buiten stonden, trok Lydia de mand uit Alanahs handen en wierp haar een boze blik toe. Van de nederigheid die ze zojuist aan de apotheker betoond had, was niets meer te merken. ‘Waarom duurde dat zo lang? De ochtend is al bijna om.’

‘Het spijt me, Lydia. Ik moest wachten tot het stoffenwinkeltje van mevrouw Simon open was. Je weet hoe die vrouw geniet van een flinke portie roddels bij een kopje thee.’ Alanah deed een stap opzij om ruimte te bieden aan een stuwadoor die een wiebelige hutkoffer voor zich uit duwde.

‘We mogen van geluk spreken als niemand onze paarden heeft weggejaagd.’ Lydia stormde ervandoor. Haar grote lijf spleet de mensenmenigte in tweeën, als was het de Rode Zee. ‘En we mogen nog meer van geluk spreken als uw oom nog niet is thuisgekomen.’

‘Je had niet met me mee hoeven gaan.’ De blik die Lydia haar toewierp, liet niets aan het toeval over. Alanah wist best hoe de vrouw dacht over haar voorstel om alleen op pad te gaan. ‘En trouwens, ik had immers geen keuze?’

Haar oom mocht dan denken dat ze konden leven van dat schamele beetje kruiden dat ze in het moeras vond, maar er waren nu eenmaal dingen die je in het wild niet vinden kon. Hij was nu al drie weken de hort op, om in elk gehucht in de wijde omtrek zijn donderpreken te houden.

Toen vijf dagen geleden het zout op was geweest, had ze geweten dat ze geen andere keuze had dan af te reizen naar Natchez. Lydia en zij waren zo snel mogelijk op pad gegaan. En nu moesten ze maken dat ze thuiskwamen, zodat hij niet eerder terug was dan zij dat waren. Zelfs de extra proviand die ze voor de komende maanden hadden ingeslagen, zou niets aan zijn driftbuien veranderen.

Ze kon haar spullen maar beter in de groentekelder opslaan, zodat het niet

te veel opviel.

Alanah moest haar best doen om Lydia bij te houden in de overvolle straten. Links van haar had een grote groep mensen zich rondom een veilingblok geschaard, waar de herenboeren konden bieden op die arme zielen die net van het schip kwamen. En overal om haar heen krioelden mensen; het was net een grote groep mieren. Waar de een maar wat doelloos voor zich uit slenterde, haastte de ander zich om zo snel mogelijk op zijn werk te komen.

Louche uitzierende jongens bewogen zich handig door de menigte.

Ze drukte haar hand stevig op de geldbuidel. Ervaring had haar geleerd dat deze jongens haar zonder al te veel moeite van haar zuurverdiende centjes konden beroven. Nadat er in de drukke hoofdstraat meer dan eens tegen haar was op gebotst, wilde ze nog maar één ding: weg uit Natchez. Ze verlangde terug naar de rust en stilte van het bos. Ze verlangde terug naar huis. Hun huis op de klif bij Cypress Creek was nauwelijks meer dan een klein houten hutje met een schuur, maar het was háár huis. Het huis dat ze met Lydia deelde, nu Betsy –

Plotseling deed Lydia een stap opzij. Alanah kwam oog in oog te staan met drie van de meest barbaarse mannen die ze ooit had gezien. En ze was bepaald niet onervaren als het aankwam op verwilderde, laaghartige mannen.

Twee grote mannen sleepten een slanke jongeman met zich mee. Een man met een donkerbruine huid en een gouden ring in zijn oorlel, die zo lang en breedgeschouderd was dat zelfs Lydia's verschijning bij hem in het niet viel, leek nauwelijks moeite te hoeven doen om de man naast hem te ondersteunen.

Alanah trok haar neus op. Waarschijnlijk was hij hartstikke bezopen.

En de zon had de hemel nog maar pas bereikt.

Haar blik ontmoette die van de derde man. Zijn ogen, donker als de nacht, omlijst door houtskoolkleurige wimpers, boorden zich in haar gezicht. Ze ving een glimp op van de opzwellende spieren onder de mouwen van zijn overhemd en de versleten broekspijpen die hij, zo leek het, in de gauwigheid in zijn kniehoge laarzen had gepropt. Om zijn knokige schouders hing een leren wambuis en bij het zien van de rode sjerp die hij net als zijn makkers om zijn middel droeg, concludeerde ze dat deze drie mannen zopas waren aangemeerd.

Tot haar grote verrassing deed hij een stapje opzij en wachtte tot ze hem

gepasseerd was en zich de nauwe klinkerstraat door had gewurmd, die omgeven werd door kantoortjes en hoge stapels kratten.

De kleine man die door zijn makkers ondersteund werd, kreunde. Toen begaven zijn benen het en hij zakte door zijn knieën. De donkere ogen die de hare zojuist hadden doorboord, schoten opzij. Het kostte de man en zijn gekleurde vriend duidelijk moeite om hun makker overeind te houden. Achter hen stond nog een vierde man, die over beide schouders een plunjezak had hangen. Op dat moment drong het tot Alanah door dat het hier niet om een simpele dronkaard ging, maar dat de jongeman ziek was. Wat hem mankeerde, dat wist ze niet. Maar zijn ogen glommen van de koorts.

Haast onwillekeurig bewoog ze zich in zijn richting, maar Lydia ging voor haar staan en blokkeerde daarmee het zicht op de zieke man en zijn makkers. ‘Juffrouw Alanah, alstublieft.’

Met tegenzin knikte Alanah. ‘Ja, natuurlijk.’

Toen ze langsliep, boog de man met zijn donkere ogen, hoekige kaak en warrige haar lichtjes zijn hoofd. Hij deed het zorgvuldig, om haar te laten weten dat hij haar had opgemerkt, maar zonder haar het idee te geven dat hij haar op ongepaste wijze bejegende. Ze moest moeite doen om niet te glimlachen. Haar bijna kitscherige jurk was weinig meer dan een list. Ze droeg hem alleen wanneer ze door Natchez flaneerde. Zodra ze terug was in de schaduw van het kreupelhout van Cypress Creek en de vochtige moerassen, werd hij ingewisseld voor een eenvoudiger exemplaar.

In een opwelling graaide ze in de mand die over haar arm hing en haalde er een zakje gemalen magnoliaschors uit. Ze drukte de man het zakje in handen en fluisterde: ‘Een uurtje laten trekken. De koorts zal erdoor afnemen.’

Zijn hand zocht de hare en omklemde het zakje. Zijn donkere ogen boorden zich opnieuw in die van haar. ‘Mag de Heere u zegenen, juffrouw.’

De vlinders dwarrelden door haar buik toen ze, geheel tegen haar verwachting in, de zangerige cadans van een Ierse tongval opmerkte.

Caleb klemde het zakje stevig vast en keek de goudharige vrouw na tot ze uit het zicht verdwenen was. Wat maakte dat een dame zoals zij zich bekommerde om vier arme drommels die als drenkelingen over de kade zwierven?

Hij knipperde met zijn ogen en probeerde in gedachten de exacte kleur van haar ogen te omschrijven, maar het enige wat hij als vergelijking kon bedenken, was de gouden leeuw waarmee hij op de Afrikaanse savanne oog in oog was komen te staan. Diens grote, geelbruine ogen en lichtbruine haar waarin een koperen glans doorschemerde, deden hem denken aan de vrouw die zomaar ineens compassie had getoond bij het zien van Reggies benarde toestand.

‘Caleb?’ Tiberius’ zware accent bracht hem terug in de realiteit.

‘Sorry, maat.’ Caleb hees Reggies lusteloze lijf iets hoger op zijn schouder. ‘Ik stond een beetje te dagdromen.’

‘Dat was me al opgevallen.’ De Moor wierp een blik in de richting waarin de vrouwen verdwenen waren. ‘Toch jammer dat we drie maanden hebben moeten reizen om de idiote plannen van deze dwaas uit te voeren.’

Caleb gromde instemmend.

‘Ik hoorde jullie wel,’ zei Reggie, die plotseling ontwaakte uit zijn bewusteloze toestand en zijn houvast probeerde te vinden. ‘Ga maar, dan. Stelletje rokkenjagers. Zelfs met mijn ogen dicht kan ik Bloomfields kantoortje nog vinden.’

‘Je ogen *zijn* dicht.’ Caleb grinnikte. ‘Maar als je zo vriendelijk zou willen zijn om ze nu toch even te openen en ons zou willen wijzen in welke richting we moeten lopen, zouden we je voor altijd dankbaar zijn.’

Reggie loenste even en wees toen naar het rijtje kantoren dat zich tegen de heuvel had opgehoopt. ‘Daar, om de bocht. James Bloomfield, raadsman. Hij is mijn vaders advocaat.’

Met Reggie tussen hen in gingen ze op weg naar het kantoortje. De jongen had hun verteld dat hij naar Natchez was gereisd om in naam van zijn vader een aantal balen katoen af te leveren, vervolgens was beland in een herberg die ‘Blue Heron’ heette en voordat hij het wist wakker werd in het ruim van een schip, zonder ook maar enig idee te hebben hoe hij daar beland was.

Het was een verhaal dat Caleb vaker had gehoord. Zelf had hij ook iets dergelijks meegemaakt. In de drieënhalve jaar waarin hij de complete Atlantische oceaan over had gevaren, in Afrika had gevochten en zich een weg door de jungles van Zuid-Amerika had moeten hakken, was hij ook niet aan gedwongen dienstplicht ontkomen. In eerste instantie had hij zijn lot met een hoop enthousiasme aanvaard. Het maakte hem niet uit onder wiens vlag hij

diende, welke kapitein hij gehoorzaam moest zijn, of zelfs wat het schip precies vervoerde. Zolang hij zich vrijwillig liet inschepen, kon hij het schip ook weer verlaten wanneer hij dat wilde, zonder bang te zijn berispt te worden.

Totdat hij ineens met een bult op zijn hoofd de treeplank op was gesleept.

Het was geen gemakkelijk leven geweest. Niemand kon hem garanderen dat hij de volgende dag de zon weer zou zien opkomen. Maar het was nog altijd beter dan een leven diep onder de grond, in de mijnen van zijn vaderland, Ierland.

Maar de manier waarop de jonge Caruthers smachtte naar het plantagehuis waarin hij was opgegroeid, naar zijn *mam* en *da* en zijn jongere broertje, hadden Caleb een andere kijk op zijn eigen reizen gegeven. Tot zijn grote schaamte moest hij bekennen dat hij, sinds hij het stof van Dublin van zijn laarzen had gestampt en aan boord van het eerste het beste schip was gegaan, maar zelden aan zijn eigen broers gedacht had.

Gauw joeg Caleb de herinneringen aan zijn broers uit zijn gedachten. Waarschijnlijk hadden ze in Ierland, of waar ook ter wereld, gewoon een prima leventje weten op te bouwen. Hun geluk was niet zijn verantwoordelijkheid. En aangezien Caruthers zijn leven had gered, was hij hem een hoop verschuldigd. Hij had ervoor gezorgd dat de knul weer terug in Natchez was. Er restte hem niets anders dan de landrot af te leveren bij de advocaat en zijn oude leventje weer op te pakken – een leven van dag tot dag, van haven tot haven, een leven van het najagen van de wind.

Misschien zou het knagende schuldgevoel dat telkens opborrelde wanneer Caruthers praatte over huis en haard dan vanzelf verdwijnen en Caleb eindelijk met rust laten.

Er was geen sprake van dat hij ooit weer huiswaarts zou keren. Niet na alles wat hij op zijn kerfstok had.

Hij tuurde naar de naambordjes die bij de deuren hingen. Hoewel hij niet of nauwelijks kon lezen, wist hij vaak toch wel een paar letters te ontcijferen, waardoor hij zich eigenlijk altijd wel kon redden. En mocht dat toch niet voldoende zijn, maakte het type klanten ook een hoop duidelijk over welke ruimte hij betrad.

Maar hij had nooit eerder in zijn leven met een advocaat te maken gehad. En aan Reggie hadden ze helemaal niets. De arme jongen was opnieuw zijn bewustzijn verloren.

Uit een nabijgelegen herberg kwam een man gestommeld die Caleb bijna omverliep. Hij leek te dronken om heibel te zoeken, laat staan om zijn excuses aan te bieden.

‘Weet u misschien waar we Bloomfield kunnen vinden?’

‘Die kant op, vriend,’ wees de dronkenlap. ‘Naast de Black Horse Inn.’

Zonder er verder nog veel woorden aan vuil te maken vervolgde hij zijn weg. Caleb en Tiberius liepen in de richting van de herberg en werden op de voet gevolgd door Duff. Het duurde niet lang voordat ze de herberg bereikten. Links van de herberg bevonden zich de verkoolde resten van een afgebrand pakhuis en rechts, aan de voet van de klif, stond een klein, haast onbeduidend gebouwtje. Een bord boven de ingang toonde aan dat de eigenaar van vele markten thuis was, maar al gauw ontdekte Caleb het plaatje van een weegschaal, het symbool van de rechtspraak.

‘Reggie, knul, we zijn er.’

Caleb klopte op de deur. Een raspende stem nodigde hem binnen.

Een al iets oudere, kale man met ronde brillenglazen keek verwaasd op toen de mannen zijn kantoortje betraden en trok een wenkbrauw op. Zijn ogen schoten razendsnel van de een naar de ander. Als door een wesp gestoken bleef zijn blik op Reggie hangen. De gezette man kwam overeind en snelde op hen af.

‘Jongheer Caruthers, je bent teruggekeerd.’ Hij greep Reggie bij de schouders en bekeek hem van top tot teen. ‘En geen minuut te vroeg, zo te zien. Wat zie jij eruit!’

Reggie schonk hem een vage glimlach. ‘Dank u, meneer. Hebt u misschien nieuws over mijn vader? Gaat het goed met hem? En met mijn moeder?’

Bloomfields gezicht betrok. ‘Ik ben bang dat ik slecht nieuws voor je heb. Waarom ga je niet even zitten?’

Er viel al snel een donkere schaduw over Reggie's thuiskomst toen Bloomfield hem vertelde dat zowel zijn vader als zijn moeder na zijn vertrek was gestorven. Reggie liet zijn schouders zakken, terwijl Bloomfield hem op een onhandige manier probeerde te troosten. ‘Het spijt me dat ik degene ben die jou dit slechte nieuws moet brengen, m'n jongen. Maar weet je, knul, je ouders zouden dolblij zijn geweest als ze hadden geweten dat je veilig en wel bent teruggekeerd.’

‘Hoe zit het met mijn broertje? En met de plantage?’

‘Je broertje is onlangs getrouwd en heeft nu, met behulp van je oom, het beheer over het Caruthers-landgoed.’

‘Getrouwd? Maar Weston is nog maar een kind.’ Reggie probeerde over-eind te komen. ‘Ik moet maken dat ik thuiskom.’

‘Je bent helemaal niet in staat om te reizen. De geschrokken blik van de advocaat kwam overeen met Calebs gedachten erover. ‘Die paar dagen maken nu ook niks meer uit.’

‘Ik ben al veel te lang van huis geweest. Ik moet weten hoe het met mijn vaders bedrijf gaat. Ik heb paarden nodig. En proviand. Zou u dat voor mij kunnen regelen?’

‘Ik kan je niet overhalen om nog wat langer in de stad te blijven?’

‘Nee, absoluut niet.’

‘Aha. In dat geval zal ik ervoor zorgen dat je zo gauw mogelijk op pad kunt.’ Bloomfield knakte zijn vingers. ‘Ik wil me er verder niet te veel mee bemoeien, maar misschien doe je er verstandig aan om je aan te sluiten bij een van de reisgezelschappen die vandaag of morgen naar het noorden afreizen. De struikrovers zijn actiever dan ooit en vrijwel elke soloreiziger eindigt met een ingeslagen schedel.’

‘Ja, natuurlijk.’ Reggie kromp ineen. ‘Ik ben maar al te bekend met de tactieken van dit soort wetteloze schurken. Zo ben ik acht maanden geleden ook met barstende koppijn wakker geworden in het ruim van een schip.’ Zijn blik gleed van Caleb naar Tiberius en vervolgens naar Duff. ‘Willen jullie me vergezellen? Ik verzeker jullie dat het de moeite waard is.’

‘Een reis van een week – of eigenlijk twee – zou betekenen dat hun schip al vertrokken was wanneer ze weer in Natchez waren teruggekeerd. Maar ja, als Reggie er niet was geweest, hadden ze alle drie überhaupt niet meer geleefd. Hij mocht dan een landrot zijn; hij had zijn eigen leven wel geriskeerd om dat van hen te sparen.

Caleb hoefde er niet lang over na te denken. ‘Mijn woord heb je. En nee, ik hoef er niets voor terug.’

‘*Aye*,’ mompelde Duff vanuit de deuropening.

Tiberius zei niets, maar dat hoefde ook niet. Met z’n viertjes vormden ze een sterk bondgenootschap, hoe gek dat ook mocht klinken. Samen zouden ze ervoor zorgen dat Caruthers veilig thuiskwam. En daarna zouden ze als de wiedeweerga op zoek naar de dichtstbijzijnde haven.

‘Bedankt.’ Reggie wendde zich tot de advocaat. ‘Neem me niet kwalijk, meneer Bloomfield. Ik heb mijn makkers nog niet aan u voorgesteld. Zonder hen had ik het de afgelopen weken niet overleefd. Deze reusachtige man kent iedereen als “Tiberius”. Dat is niet zijn geboortenaam, maar onze tongen schieten spontaan in de knoop wanneer we zijn moedertaal proberen te spreken. Die stille daar in de hoek heet “Duff” en deze donkerharige Ier is “Caleb O’Shea”.’

‘Het is me een waar genoegen, heren...’ Plotseling brak Bloomfield zijn zin af. Er verscheen een frons op zijn voorhoofd. “O’Shea”? Ben jij toevallig familie van Connor en Quinn O’Shea?’

Caleb hapte naar adem. Hoe kende deze man zijn broers? Het laatste wat hij over Connor had gehoord, was dat hij zich in een van de twee Carolinastaten bevond. En Quinn en zijn jongere broertjes zaten toch nog gewoon in Ierland?

‘Yep, dat zijn mijn broers.’

‘Komt dat even goed uit.’ Bloomfield schonk hem een warme glimlach. ‘Al je broers hebben zich inmiddels in Natchez gevestigd. Nou ja, niet hier in de stad, maar hier wel ongeveer een dagreis vandaan.’

‘Mijn broers zijn hier? In Natchez?’ Caleb slikte. ‘Allemaal?’

‘Voor zover ik weet, wonen er vier O’Sheas, hier in de koloniën.’ Bloomfield grijnsde. ‘Zijn er dan nog meer?’

‘Nee, dit is het.’ Caleb geloofde zijn oren niet. Hij had Connor in geen jaren gezien, niet meer sinds zijn oudere broer Ierland had moeten verlaten met een nogal geschade reputatie. ‘Maar... hoe kan dat dan?’

‘Dat is een lang verhaal, maar de gouverneur heeft jouw broer een groot stuk land cadeau gedaan en alsof dat nog niet genoeg was, is de geluksvogel ook nog eens met de dochter van een plantage-eigenaar getrouwd. Hij woont nu op een plantage genaamd “Breeze Hill”.’ Bloomfield legde een hand op zijn borst en keek glunderend zijn kantoortje rond. ‘Bovendien heeft hij samen met Thomas en William Wainwright een houtkapbedrijf opgericht, waarmee ze boomstammen vervoeren over de rivier. Daarover gesproken, meneer Wainwright heeft me onlangs nog gevraagd of ik nog houtkappers weet die voor hen zouden willen werken. De karavaan vertrekt morgen. Zou je het niet leuk vinden om je broers weer even te zien? Nu je hier toch bent...’

NATCHEZ, MISSISSIPPI

1792

Caleb O'Shea is heel de wereld over gereisd en inmiddels ver bij zijn geboorteland Ierland vandaan. Daardoor had hij zich nooit kunnen voorstellen dat een belofte om een van zijn kameraden veilig thuis te brengen hem praktisch doet belanden op de stoep van het huis van zijn broer in Natchez, Mississippi. Na jaren van zijn familie gescheiden te zijn geweest, is Caleb niet zeker wat voor ontvangst hij kan verwachten. Het enige wat hij zeker weet, is dat hij niet lang zal blijven.

Sinds haar zusje zes maanden eerder door rivierrovers is ontvoerd, doet Alanah Adams haar uiterste best om niet de aandacht naar zichzelf toe te trekken. Degenen die in het ordeloze gehucht van Cypress Creek wonen denken daardoor dat ze achterlijk is, maar wanneer ze Caleb en zijn vrienden in Natchez tegen het lijf loopt, blijkt dat hij er een heel andere mening op nahoudt.

Caleb vangt enkel glimpjes op van de mysterieuze en knappe Alanah voordat ze weer verdwijnt. Maar dan ontmoet hij haar onverwacht in het bos bij het houthakkerskamp van zijn broer, vlak bij Cypress Creek. Die ontmoeting laat hem echter met een ongemakkelijk gevoel achter, omdat hij het eigenlijk maar niets vindt dat de jonge vrouw zich alleen door het gevaarlijke gebied begeeft. Als hij op een kruispunt in zijn leven belandt, dringt er zich een moeilijke vraag aan Caleb op: is hij bereid de wereldse avonturen die al jaren zijn leven vullen op te geven voor een avontuur dichterbij huis?

Pam Hillman schrijft romans die zich voornamelijk afspelen in de turbulente periode van Gilded Age, de periode van economische vooruitgang en bevolkingsgroei van na de Amerikaanse Burgeroorlog. Ze woont samen met haar man en gezin in Mississippi. Eerder verschenen van haar *De belofte van Breeze Hill* en *De weg naar Magnolia Glen*.

ISBN 978-94-92408-92-1

de Parel

9 789492 408921